

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiae S. Thomae Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Tertium

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtrum propter parentum obsequium aliqui debeant retrahi à religionis
ingressu? 6

urn:nbn:de:hbz:466:1-38803

dam, vt supra habitum est * : & secundum hoc conuenit pueris qui de facili inducuntur. Ex consequenti autem dicitur esse status pœnitentiæ, in quantum, per obseruantiam religionis, peccatorum occasiones tolluntur, vt supra dictum est †.

q 186. a.
1. ad 4.

Ad tertium dicendum, quod pueri sicut non coguntur ad iurandum, sicut Canon. † dicit, ita non coguntur ad vouendum. Si tamen voto vel iuramento se astrinxerint ad aliquid faciendum, obligantur quo ad Deum, si habeant vsum rationis: sed non obligantur quo ad ecclesiam ante quatuordecim annos.

† q. 187.
ar 6.
* locis in
arg. cit.

Ad quartum dicendum, quod Numer. 30. non reprehenditur mulier in puellari ætate constituta, si voueat absque consensu parentum. Potest tamen reuocari à parentibus. Ex quo patet, quod non peccat vouendo. Sed intelligitur se voto obligare, quantum in se est, absque præiudicio auctoritatis paternæ.

ARTIC. VI.

Utrum propter obsequium parentum debeant aliqui retrahi ab ingressu religionis?

913
sup q. 101
ar. 4. ad
3. & 4.
Et 4. d. 38
q. 2. ar. 4.
q. 2. ad 2
Et quod 3
ar. 16 Et
quod. 10.
ar. 9. Et
Mat. 15.
col. 2. fin.

AD sextum sic proceditur. Videtur, quod propter obsequium parentum debeant aliqui retrahi ab ingressu religionis. Non enim licet prætermittre id quod est necessitatis, vt fiat id quod est liberum voluntati. Sed obsequi parentibus cadit sub necessitate præcepti quod datur de honoratione parentum, Exod. 20. Vnde & Apostolus dicit primæ ad Tim. 5. Si qua vidua filios aut nepotes habet, discat primū domū suam regere & mutuum vicem reddere parentibus. Ingredi autem religionem est liberum, voluntati. Ergo videtur, quod non debeat aliquis prætermittre parentum obsequium propter religionis ingressum.

¶ 2 Præterea, Maior videtur esse subiectio filij ad patrem, quam serui ad dominum: quia filiatio est naturalis, seruitus autem ex maledictione peccati, vt patet Genes. 9. Sed seruus non potest prætermittre obsequium domini sui vt religionem ingrediatur, aut

Dist. 54.
6. *Gener
querela.*

aut sacrum ordinem assumat : sicut habetur in Decr. d. 54. f. c. Si seruus. Ergo multo minus potest filius obsequium patris prætermittere , vt ingrediatur religionem .

* 11. 7. re
gistris, ep.
11. in me.
Et hatur
di. 52. ca.
Legem.

¶ 3 Præterea, Maiori debito obligatur aliquis parentibus, quàm his quibus debet pecuniam . Sed illi qui debent pecuniam aliquibus, non possunt religionem ingredi. Dicit enim Greg. * in Registro, & habetur in Decretis distinct. 53. quod hi qui sunt rationibus publicis obligati, quando petunt monasterium, nullo modo suscipiendi sunt, nisi prius à negotijs publicis fuerint absoluti. Ergo videtur, quod multo minus filij possunt religionem ingredi, prætermisso paterno obsequio .

† Canone
3. i. Mat.
nō procul
a fin.
* q. 101.
a. 2. ad 2

SED contra est, quod Matth. 4. dicitur, quod Iacobus & Iohannes relicis retibus, & patre, secuti sunt Dominum. Ex quo, vt Hilarius * dicit, docemur Christum secuti, & secularis vitæ sollicitudine, & paternæ domus consuetudine non contineri .

RESPONDEO dicendum, quod sicut supra dictum est *, cum de pietate ageretur, parentes habent rationem principij in quantum huiusmodi. Et idèd per se eis conuenit, vt filiorum curam habeant. Et propter hoc non liceret alicui filios habenti religionem ingredi, omnino prætermissa cura filiorum, id est, non prouiso qualiter educari possint. Dicitur enim prima ad Timotheum 5. quod si quis suorum curam non habet, fidem negauit, & est infideli deterior . Per accidens tamen parentibus conuenit, vt à filijs adiuuentur, in quantum scilicet sunt in necessitate aliqua constituti . Et idèd dicendum est, quod parentibus in necessitate existentibus, ita quod eis commode aliter, quàm per obsequium filiorum subueniri non possit, non licet filijs prætermisso parentum obsequio, religionem intrare. Si verò non sint in tali necessitate vt filiorum obsequio multum indigeant, possunt prætermisso parentum obsequio, filij religionem intrare, etiam contra præceptum parentum : quia post
annos

annos pubertatis quilibet ingenuus libertatē habet quantum ad ea quæ pertinent ad dispositionem sui status, præsertim in his quæ sunt diuini obsequij: & magis est obtemperandum patri spirituum vt viuamus, quam parentibus carnis, vt Apostolus dicit ad Hebræos 12. Vnde Dominus, vt legitur Matth. 8. & Luc. 9. reprehendit discipulum qui nolebat eum statim sequi, intuitu paternæ sepulturæ. Erant enim alij per quos illud opus impleri poterat, vt Chryf. dicit.

*sup. illud
Matth. 8.
dimitte
mortuos,
Eccl. 10. 2.*

Ad primum ergo dicendum, quod præceptum de honoratione parentum nõ solum se extendit ad corporalia obsequia, sed etiam ad spiritualia, & ad reuerentiam exhibendam. Et ided etiam illi qui sunt in religione, implere possunt præceptum de honoratione parentum, pro eis orando, & eis reuerentiam & auxilium impendendo, secundum quod religiosus decet: quia etiam illi qui in seculo viuunt, diuersimode parentes honorant secundum eorum conditionem.

Ad secundum dicendum, quod quia seruitus est in pœnam peccati inducta, ided per seruitutem aliquid adimitur homini, quod alias ei competeret, ne scilicet liber de sua persona possit disponere. Seruus enim id quod est, domini est. Sed filius non patitur detrimentum ex hoc, quod subiectus est patri, quia possit de sua persona libere disponere, transferendo se ad obsequium Dei, quod maxime pertinet ad hominis bonum.

Ad tertium dicendum, quod ille qui est obligatus ad aliquid certum, non potest illud licite prætermittere, facultate existente. Et ided si aliquis sit obligatus vt alicui rationem ponat, vel vt certum debitum reddat, non potest hoc licite prætermittere, vt religionem ingrediatur. Si tamen debeat aliquam pecuniam, & non habeat vnde reddat, teneretur facere quod potest, vt scilicet cedat bonum suum creatori. Propter pecuniam autem, per se liberi hominis secundum iura ciuilia non obligatur, sed solum res: quia

Sec. Sec. Vol. iii.

B b b perfo-

persona liberi hominis superat omnem estimationem pecuniæ. Vnde licite potest exhibitis rebus suis religionem intrare, nec tenetur in seculo remanere, ut procuret unde debitum reddat. Filius autem non tenetur ad aliquod speciale debitum patri, nisi forte in casu necessitatis, ut dictum est*.

in co. ar.

ARTIC. VII.

Utrum presbyteri curati possint licite religionem ingredi?

914
su. q. 184
art. 3. Et
opus. 18.
c. 25.
* par. 3.
c. 5. inter
prin. &
med.
† ibidem

AD septimum sic proceditur. Videtur, quod presbyteri curati non possint licite religionem ingredi. Dicit enim Gregor. in Pastoralibus*, quod ille qui curam animarum suscipit, terribiliter admonetur, cui dicitur: Fili mi, si sponderis pro amico tuo, defixisti apud extraneum manum tuam. Resubdit†, Sponderere namque pro amico, est alienam animam in periculo suæ conversationis accipere. Sed ille qui obligatur homini pro aliquo debito, non potest intrare religionem, nisi soluat id quod debet, si possit. Cum ergo sacerdos possit curam animarum agere, ad quam se obligavit in periculum animæ suæ, videtur quod non liceat ei prætermissa cura animarum religionem intrare.

¶ 2 Præterea, Quod uni licet, pari ratione omnibus similibus licet. Sed si omnes presbyteri haberent curam animarum religionem intrarent, remanerent plebes absque cura pastorum: quod esset inconueniens. Ergo videtur, quod presbyteri curati non possint licite religionem intrare.

¶ 3 Præterea, Inter actus ad quos religiones ordinantur, præcipui sunt illi quibus aliquis contemplata alijs tradit. Huiusmodi autem actus competunt presbyteris curatis, & archidiaconis: quibus ex officio competit prædicare & confessiones audire. Ergo videtur, quod non liceat presbytero curato, vel archidiacono, transire ad religionem.

19 q. 2. c. Dux sunt leges, dicitur. Si quis clericorum in ecclesia